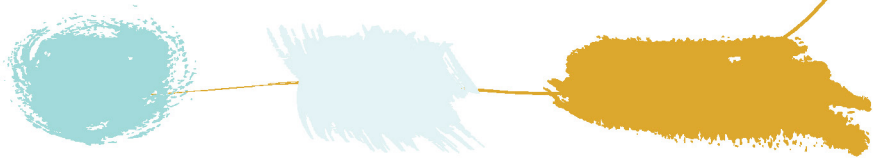

12 PRÍBEHOV

-O HĽADANÍ VNÚTORNÉHO POKOJA-

12 PŘÍBĚHŮV

- O HLADÁNÍ VNÚTORNÉHO POKOJA -

V rukách držíte knihu, ktorá nie je vymyslená. Je plná životných príbehov ľudí, ktorí chodia po tejto zemi, sú teda skutoční. Je to kniha, ktorá od začiatku do konca hovorí o tom, že život a realita bytia vedia byť drsné, inokedy nudné a prázdne alebo rozbité. Každý z nás to pozná. Táto kniha je výnimočná práve tým, že hovorí o tom, ako je možné nájsť pokoj, po ktorom všetci tak túžime. Existuje niečo, čo ťažké okolnosti našich životov mení na túžbu rásť, kráčať, tešiť sa, milovať a byť milovaný. Každý jeden človek na týchto stránkach píše o tom, že existuje niekto, kto vie milovať tak, ako nikto iný, že existuje niekto, komu nie ste ukradnutí. Niekto, kto pozná vašu bolesť, strach, samotu, prázdno, no je ochotný s vami kráčať životom. Je tu niekto, kto vie priniesť Pokoj.

PRIBEHY:

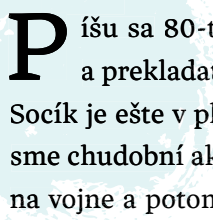
1. ZO SMRTI DO ŽIVOTA / 7
2. SLOBODNÁ ZO DŇA NA DEŇ / 17
3. OD HISTORICKEJ TEÓRIE K ŽIVÉMU BOHU / 25
4. ALKOHOL - MÔJ BOH / 35
5. ŽIVOT NIE JE POHODIČKA, NO PREDSA SA TO DÁ / 43
6. SPOZNAL SOM NOVÉHO OTCA / 49
7. OSOBNÝ BOH / 55
8. HLAVU TI TAM NEODTRHNÚ / 61
9. BUDHIZMUS MI NESTAČIL / 67
10. NIE KAŽDÁ LIEČIVÁ ENERGIA JE OD BOHA / 73
11. ZNOVUNÁJDENÁ / 85
12. PRIATELSTVO S DOKONALÝM BOHOM / 93

(01)

**ZO SMRTI
DO ŽIVOTA**

MARY

Píšu sa 80-te roky. Som prvé dieťa študenta medicíny a prekladateľky - umelkyne; po mne prídu ďalší štyria. Socík je ešte v plnom prúde, takže ako rodina intelektuálov sme chudobní ako kostolné myši. Tatko sa ide uštváť v škole, na vojne a potom v nemocnici. Ako malá sa teším, kedy konečne príde, chcem sa hrať, ale nikdy nie je čas. Keď príde domov, často prichádzajú samé nervy, bitky, výsmech a krik. Bojíme sa, čo zase bude. Mamka je láskavá, venuje sa nám ako malým naozaj naplno. Tatko sa morí v práci - zachraňuje životy druhých, ale na doma už sily, lásky a trpezlivosti veľa nezostáva. Atmosféra doma aj moje srdce sú stále viac plné ťažoby, smútku, hanby, strachu a odmietania. Už na základke premýšľam, ako utiecť z domu, snažím sa tam byť čo najmenej. Každú nedeľu sme ale v kostole – to sa musí. Naši nás posielajú na cirkevné stretká, myslia to s tým kresťanstvom vážne... Lenže mne to všetko príde také... nútené... také pokrytecké... také prázdne. *Toto rob a toto nie. Keď spraviš toto, pôjdeš do nebička,...keď nie,... veď viete. Hlavne poslúchaj, inak bude bitka...* Moja detská úprimná viera dostáva rany... Boh je pre mňa ako desivý chorý psychopat. S revolúciou prichádzajú cirkevné školy. Tak ma premiestňujú každý rok do inej – snád vždy lepšej, s najlepším úmyslom dostať top vzdelanie. Prvé roky nemám takmer žiadnych kamarátov. Ako aj, keď stále mením miesta a cestujem na druhý koniec mesta? Omše a hodiny náboženstva, duchovné obnovy, veľké morálne slová, agresia doma, vrieskajúci a bezmocní učitelia, alkoholici... (sem-tam svetlé výnimky, na ktoré nikdy nezabudnem, ale i tí časom

opúšťajú učiteľovanie). Pretváarka. Jedno sa hovorí, druhé žije. A ja sa už ako 10-ročná pýtam, aký má toto zmysel, čo je pravda, čo je skutočné? Načo som na tomto svete...

Má ma niekto vôbec rád? Rebelujem, sťahujem sa do seba, stále viac snívam o tom, ako zomrieť. Odmietanie, výsmech, neopätované lásky, násilie, stres a k tomu stále viac chorá... V 15-tich už vážne rozmýšľam, že sa zabijem. Pijeme, fajčíme, chodíme si užiť na diskotéky..., ale mne to celé nedáva zmysel. Vravím babám, že „veď aj tak o pár hodín vytriezvieme a čo potom? Svet je rovnako prázdny, život rovnako nezmyselný.“ Umenie je jediné, čo ma prijíma a rozumie mi. Píšem poéziu, tvorím hudbu, čítam, modelujem, fotím, vzdelávam sa, lebo učiť sa je ľahšie ako dýchať, aspoň hlavu mám dobrú. Mám samé jednotky, ale i pokarhania za správanie. Mám na háku všetkých pokrytco, ich plytký svet plný lží a pretváarki. Rozmýšľam a unikám do svojho sveta filozofií a snov. Občas spácham nejaké bezhlavé dobrodružstvo, aby som na chvíľu otupila pocit prázdnoty. Som tvrdohlavá a idem proti múru, snažím sa bojovať za druhých, ale aj tí mi zbabelo podrazia nohy. Občas zažijem niečo pekné, zaujímavé. Ale hlboká samota, existenčný smútok, vlastná bolesť aj bolesť problémov sveta na mňa viac a viac doliehajú. Absencia zmyslu a stále väčšia strata nádeje ma žnú hlbšie dolu. Modlím sa za smrť. Prosím Boha, aby ma zabil, keď už

**MÁ
MA NIEKTO
VÔBEC RÁD? REBELUJEM.**

sa ja zabiť vraj nemám právo. Zápasím o život, ale stále viac prehrávam, bolesť je neúnosná. Občas si porežem zápästie, aby na chvíľku tá duševná bolesť odišla. Zmieta mnou úzkosť a prázdnota, cítim sa nenávidená, čosi... ktosi je vo mne, vôkol mňa, mätie ma, drása... a chce moju SMRŤ.

O chvíľu maturujem. Sestra ma volá na jedno stretnutie. Vraj sa tam hrá na gitare a to ja môžem. Tak idem. V miestnosti je 20 hudobníkov a akýsi Rišo Čanaky nás učí hrať svoje piesne. Sú o Bohu. Spievame a hráme. A potom "máme koliesko", kde každý hovorí, ako sa mal a čo zažil. Rišo hovorí o Bohu, akoby ho poznal. Akoby sa denne rozprávali. Akoby bol jeho Otec. Ako je to možné??? Ako môže o ňom a k nemu tak familiárne hovoriť? Chce mi povedať, že toto je skutočné? Ale práve tam po dlhom čase aj skutočne cítim niečo skutočné. Určitú prítomnosť. Mám pocit, že žijem v čiernej stuchnutej diere a keď prídem sem, rozsvieti sa mi ako v jasnom paláci. Všade je svetlo, je cítiť nádej. Túžim po nej, ale je akoby ďaleko. Mimo mňa. Nedosiahnuteľná.

Po jednom stretku ideme von, odchádzam a Rišo ma pozýva: „Poď na Stredú (pravidelné modlitebné stretnutia spoločenstva Martindom, otvorené pre ľudí - pozn.vydav.), budem tam hrať. Ľudia sa tam modlia a spievajú...“ Vravím si: *dík, né...* ktovie, akí šialenci sa takto stretávajú a modlia, to je to posledné, čo potrebujem, klinček do rakvy – dostať sa do nejakej sekty – *dík né* – pomyslí si opäť.

„Príd! Môžeš tam stretnúť živého Boha.“

Šok. *Prosím? Boha? A Stretnúť? Boh a živý? Boh je predsa mŕtvy, ako povedal Nietzsche. What??*

Táto veta ma prenasleduje. Už mi o tom hovorili iní, pozývali ma..., ale bránila som posledné zvyšky dôstojnosti a zdravého rozumu. Moja viera je predsa moja osobná vec, nebudem chodiť na kadejaké „spoločenstvá“. Preštudovala som všetky náboženstvá, filozofie, sekty, hnutia, teórie a duchovné praktiky z celého sveta. Niečo už o tom viem. Ale stretnúť živého Boha??? To je nehorázne odvážne tvrdenie. Ak je toto pravda..., môže to zmeniť všetko.

Smrť a teror tlačí ešte viac. Jednou rukou držím nôž, druhou ho odtláčam. Cítim, že už to dlhšie nedám. Nemám čo stratiť. Rozhodnem sa ísť.

Miestnosť je plná, asi štyristo ľudí, spievajú, hovoria k Bohu akosi voľne, znie to úprimne, iní tancujú, ďalší čosi blabocú dákou nezrozumiteľnou rečou. Iní plačú, iní kľáčia, iní kričia z plných pľúc. Uuff... chaos, haluz..., ale predsa je tam niečo... niečo, čo ja nemám. Vo vzduchu je radosť, pokoj, nádej, zmysel...cítim čosi, kohosi, no neviem čo, ale je to skutočné. Držím sa vzadu, v kúte, bezpečne

**STRET-
NÚT ŽIVÉHO
BOHA??? TO JE
NEHORÁŽNE
ODVÁŽNE TVRDENIE.
AK JE TOTO PRAVDA...**

zavretá do seba, nevšímam si nikoho a nikto mňa. Nikoho nepoznám, nikoho neriešim a nikto nerieši mňa (aspoňže ma nikto nepresviedča). Len hovorím Bohu úprimne: „Ak si skutočný, ak si taký dobrý, ako tu o tebe hovoria, daj sa mi spoznať, nechcem sa zabiť, ale už to dlhšie nevydržím. Ak niečo nespravíš, tak do dvoch týždňov sa zabijem. Už to dlhšie nedám.“

Neviem, koľko to trvalo, neviem, čo presne sa dialo, viem len, že zrazu počujem nežný a láskavý hlas: „Neboj sa, len sa mi otvor.“ Čosi vo mne praskne ako priehrada a ja plačem a trasiem sa. *Bojím sa ťa, bojím sa ťa, ty ma chceš predsa zabiť!* Cítim však prítomnosť svetla, milujúcej blízkosti, lásku, akú som ešte nikdy nezažila, silu, prijatie... Obklopil ma niekto veľký, krásny, svätý a milujúci. A nechce ma zabiť. Chce mňa. Do môjho srdca preniká nádej. Som ochotná zmeniť všetko a začať úplne odznova.

Škola sa skončila, je leto a ja pôjdem na medicínu. Zápasy svetla a tmy sa vyostrejujú, bolesť sa pýta von a tma sa ma snaží stiahnuť späť. Ale niečo je iné. Na konci tunela je svetlo. Mám nádej. Budem tam chodiť a toho Boha skúsím spoznať. A čo mi poradia tí, čo ho poznajú viac, urobím. Dám mu šancu naplno. „Ježiš, ďakujem, že si za mňa zomrel, aby som ja mohla žiť. Odpusť mi všetko zlé a zmeň môj život. Dávam ti ho a chcem ho žiť úplne pre teba a s tebou. Od dnes som úplne tvoja,“ píšem si do denníka.

**DO
MÔJHO
SRDCA
PRENIKA
NÁDEJ.**

Som na ďalšej „Strede“, volá sa to chvály (už viem). Skúšam sa modliť a spievať svojimi slovami, aj nahlas. Vidím, že vpredu sa niečo deje. Mnohí zažívajú čosi zvláštne, nadprirodzené. Nechápem to, ale cítim to. Je tam Boh, nejako viac! Nieкто od mikrofónu hovorí: „Kto túžite prijať dar Ducha Svätého, poďte, povedzte mu to, otvorte sa mu a On vás naplní.“ Moje srdce je plné túžby: *Áno, Bože, chcem tá viac, chcem, aby si ma naplnil.* Ani neviem ako, zrazu na mňa tečie akýsi neviditeľný vodopád. Takúto radosť som ešte nezažila. Ani na tráve a chľaste a dobrodružných cestách dokopy. Je to wow! Je to blízke, je to skutočné, je v tom moc... a láska. Vodopád prúdi do mňa a ja ani neviem, ako vyjadriť tú radosť a vďačnosť, čo ma preniká. Snažím sa niečo zaspievať a zrazu spievam v inom jazyku... Nerozumiem slovám, idú samé a ja sa modlím, môj duch sa modlí nevysloviteľnými vzdychmi... Je to krásne. Také krásne! Žiarim. Mení ma to.

Môj život sa mení o 180°. Boh je mojím centrom a jeho Kráľovstvo mojím cieľom. Chcem, čo chce On, snívam o tom, o čom sníva On. Je mojou vášňou. Hľadám ho každý deň. Čítam Bibliu a zrazu to nie je tá desne nudná, až hrozivá a nezrozumiteľná kniha. Všetko sa mi otvára, všetko sa spája, vidím ho tam, počujem ho tam, dáva to zmysel! Cítim ho na ulici, je v mojej izbe, keď sa zavriem, plače so mnou, vytláča smrť, strach a zapíňa ma dobrým, uzdravuje mi srdce a prejasňuje myseľ. Učí ma odpúšťať, ctiť a mať rada aj tých, čo mi ublížili. Dáva mi novú slobodu, novú hodnotu a identitu. Dáva mi nových

ľudí, nové priateľstvá, stretko, spoločenstvo, zázemie. Súcití so mnou, je v mojej bolesti, aj vtedy, keď to ľudia nedávajú. Hovorí mi pravdu, povzbudzuje ma každý deň. Dáva mi nádej, víziu a smer. Dáva mi povolanie. Ukazuje mi zlomených srdcom. Zviazaných. Oklamanych. Dáva mi svoje srdce pre ľudí a pre svet. Dáva mi prislúbenia. Začínam študovať na inej škole a zažívam šťastie a zázraky. Učí ma chodiť v autorite Božej dcéry, dcéry Svetla. Mení mi zmýšľanie, postoje aj spôsoby. Mám nové sny a túžby. Opúšťam nenávisť a hnev. Odpúšťam otcovi, mužom..., všetkým, čo ma zneužili. Učím sa žiť inak. Bojujem, ale už nie sama. Môj boj je dávno vyhratý. Je tu niekto väčší. Baránok i Lev. Ježiš Kráľ i Milenec môjho srdca. Vedie ma k poznaniu Otca. Duch ma utešuje a učí. Uzdravuje moje srdce z odmietnutia. Zbiera čriepky a skladá ma nanovo. Dáva mi novú identitu a smer. Volá ma „moja milovaná dcéra, v ktorej mám záľubu. Tá, ktorú vystavím zo zborenín, upevním a oslávim, aby ma hľadali aj ostatní ľudia.“

Som na ceste. Nie je ľahká ani ružová. Život a diabol rozdávali rany. Ale je skutočná, hlboká, tajomná, plná moci, zmyslu a krásna. S ním odkrývam a dobývam moje stratené srdce. S ním

**DUCH
MA
UTEŠU-
JE A UČÍ.
UZDRAVUJE
MOJE SRDCE
Z ODMIETNUTIA.
ZBIERA ČRIEPKY
A SKLADÁ MA NANOVO.
DÁVA MI NOVÚ
IDENTITU A SMER.**